

ŠIFRA: 17600

PERO NALIV

LICA:

Pero Naliv

Dječak

Glas dostavljača

MJESTO RADNJE: kuća Pere Naliva

VRIJEME RADNJE: 2025. g.

1. PRIZOR

Radna soba starinski uređena. Sve je na svom mjestu, savršeno uredno. Gospodin prosijede kose u crno-bijelom odijelu sjedi za radnim stolom na kojem je starinski telefon. Pomno slaže papire i uredski pribor. Zvoni telefon.

PERO NALIV (*podigne slušalicu*): Pero Naliv pri telefonu, kako Vam mogu pomoći?... Da, recite?... Mhm, razumijem... U redu... Da, da... Ovako, slušajte, nekad jesam radio takve tekstove, ali sada više ne... Na žalost, da... Pa, čujte, ono što Vi tražite jest personalizirana dječja priča (*čita s papira bilješku koju je maloprije zapisao*) 'od pet do sedam stranica', je li tako?... Stvar je u tome da jednostavno više ne uzimam tako duge tekstove, a da nisu, kako bih rekao, od najveće važnosti, ako me razumijete... Jasno, shvaćam Vaše želje, ali evo, situacija je takva kakva je (*promatra svoje odijelo*), vrijeme radi svoje i nalaže prioritete... Ništa... Hvala Vama na pozivu i svako dobro... Doviđenja.

Pero nastavi slagati papire i nešto zapisivati. Uskoro se začuje zvono na vratima.

PERO NALIV: Izvolite?

GLAS DOSTAVLJAČA: Gospodin Pero Naliv?

PERO NALIV: Da.

GLAS DOSTAVLJAČA: Dostava za Vas. Potpišite samo ovdje, molit ću.

PERO NALIV: Gdje, molim?

GLAS DOSTAVLJAČA: Tu, tu.

PERO NALIV: Gdje - tu? Oprostite, ali ne vidim...

GLAS DOSTAVLJAČA: Ovdje, gospodine.

PERO NALIV: Ovdje?! Na ekran...?

GLAS DOSTAVLJAČA: Da, da.

PERO NALIV: Oprostite, ali... čime?

GLAS DOSTAVLJAČA: Kako mislite - čime? Pa, prstom kojim pišete.

PERO NALIV (*za sebe*): Prstom kojim pišem... Pa, ne pišu prsti bez...

GLAS DOSTAVLJAČA: Žurim, gospodine. Tisuće paketa čekaju na dostavu. Samo ovako napravite. Eto, tako... Dobro je.

PERO NALIV: Dobro je?

GLAS DOSTAVLJAČA: Odlično. Evo, ovo je Vaše. Doviđenja.

PERO NALIV: Hvala, ugodan dan. *(za sebe)* Prstom...

Pero je dobio lijepo ukrašenu košaru s voćem i slatkišima. Skine poruku s nje i pročita.

PERO NALIV: »Poštovani gospodine Naliv, još jednom veliko hvala za divno napisanu posvetu na knjizi povodom zlatnog pira mojih roditelja. Srdačno, Lucija Katić.« *(zadovoljno se smješka)* Tako dakle... Zahvala od gospođe Katić... Lijepo od nje. Bome, lijepo. A lijepa je bila i posveta, neću reći...

Pero odloži košaru na komodu gdje je stajalo još sličnih poklona. Sve ih promotri s ponosom i pomno namjesti. Opet zvoni telefon.

PERO NALIV: Pero Naliv pri telefonu, kako Vam mogu pomoći?... Aha, Vi ste. Samo trenutak. *(uzima prazan papir za bilješke)* Recite? ... U redu... Predsjednik šalje pismo? ... Dobro. Dužina pisma?... *(zbunjeno)* Dobro. Poslat ćete mi natuknice poštom po običaju?... A, ne?... Toliko je povjerljivo?... Želite reći da bih trebao osobno doći do Predsjednika i... Hm... Ma ne, nikako, neće biti problem. Naravno da ću doći. Mislim, toliko važan posao... Da, da, naravno... Kako smo već bili rekli, ovo će biti naša zadnja... Tako je, da. Dobro, htio sam čisto napomenuti. Nema problema, hvala Vama. Pozdravite Predsjednika i... što da kažem - vidimo se... Također, bog, bog.

Pero poklopi i zamisli se. Uzbudjen je. Dovršiti bilješke. Zatim stavi ploču klasične glazbe na gramofon i izvrši pripremu za rad. Ona uključuje pomno češljanje, skidanje dlačica s odijela, mazanje ruku kremom i laganu tjelovježbu. Nakon svega toga sjeda za radni stol i počne raditi na prepisivanju recepta starog više od dvjesto godina. Povremeno naglas kaže nekoliko riječi koje piše poput: "sve skupa promiješati", "tri decilitra mlijeka" i sl. Glazba pojačava i Pero ulazi u kreativan i uzvišen proces pisanja nalivperom.

PERO NALIV *(po završetku pisanja)*: Čovječe, recept s dvora. Star više od dvjesto godina. Dvjesto godina, hej!

Pero pada na otoman, iscrpljen, ali vidno zadovoljan. Promotri svoje odijelo na kojem je još jako malo crne boje.

PERO NALIV: Ali za kraj... Predsjednik i strogo povjerljivo pismo. Točka na i. Veličanstveno!

Zadrijema.

2. PRIZOR

Zvono na vratima. Pero se promeškolji. Opet zvono, zatim kucanje po vratima i prozoru te dozivanje.

DJEČAK: Gospodin Pero Naliv?! Halo, ima li koga?!

Pero ustaje i otvara vrata.

PERO NALIV: Polako, polako, srušit ćeš mi kuću.

DJEČAK: Oprostite. Samo sam htio...

PERO NALIV: Htio si što?

DJEČAK: Valjda... naručiti nešto od Vas.

PERO NALIV: Ti bi nešto naručio? Valjda? Sinko, gdje su ti roditelji? Zar si sam došao?

DJEČAK: Sam sam. Trebam nešto za sebe. Nešto važno. Molim Vas...

PERO NALIV: Čekaj, čekaj. Pa, ne može to tako. Znaju li roditelji da si ovdje?

DJEČAK: Pa...

PERO NALIV: Znači - ne znaju.

DJEČAK: I ne trebaju znati. Stvar je vrlo... kako bih rekao... tajna.

PERO NALIV: Tajna? I sad bi me to trebalo zaintrigirati, je li?

DJEČAK: Kad biste me samo poslušali... Važno je.

PERO NALIV: Važno, kažeš? Koliko važno, da čujem?

DJEČAK: Sto od sto!

PERO NALIV: Sto od sto? Hajde, kad je tako, uđi. Reći ćeš mi što imaš i vraćaš se doma roditeljima, u redu?

DJEČAK: Hvala Vam, hvala!

Kad ugleda unutrašnjost stana dječak se iznenadi, ali ništa ne reče.

PERO NALIV: Dakle, da čujemo tu hitnost i važnost? Izvoli.

DJEČAK: Pa, ovako, radi se o... Radi se o ljubavi.

PERO NALIV: Oho! Ni manje ni više... Čekaj, ti kao znaš što je to ljubav? U tim godinama?

DJEČAK: Znam.

PERO NALIV: Nemoj se ljutiti, ali sumnjam u istinitost te tvrdnje.

DJEČAK: Zar bi Vam inače ovoliko dosadivao?

PERO NALIV: Hm. Možda imaš pravo. Nastavi.

DJEČAK: Znači, radi se o jednoj djevojčici.

PERO NALIV: Dobro da je samo jedna. U redu, i?

DJEČAK: Ona je posebna.

PERO NALIV: Vjerujem.

DJEČAK: I želim joj reći svoje osjećaje.

PERO NALIV: Pa, što nisi?

DJEČAK: Želim to reći na poseban način.

PERO NALIV: A to bi bilo...?

DJEČAK: Pjesmom.

PERO NALIV: Pa, zapjevaj joj. Što ja imam s tim?

DJEČAK: Ne takvom pjesmom. Treba mi prava pjesma. Poezija!

PERO NALIV: Onda lijepo uzmeš olovku ili bojicu, ili čak kemijsku olovku i napišeš pjesmu. Stvar riješena.

DJEČAK: Ne. Ne mogu to sam. Trebam lijepe i moćne stihove napisane tintom, lijepim slovima, na bijelom papiru, koji neće izbljediti nikada.

PERO NALIV: Ma, zamisli ti njega. On bi tintu. On bi poeziju. A otkuda ti, molim lijepo, da ja uopće pišem poeziju? Jer, kako mi se čini, očekuješ od mene da smislim te moćne stihove, ili?

DJEČAK: Ne, ne. Mislim ne skroz. Imam ja nešto skicirano, neke ideje i neke riječi. Trebalo bi ih samo posložiti i dotjerati.

PERO NALIV: Imaš neke riječi?! Oh, pa to je onda riješena stvar. Čovjek ima svoje riječi. U redu. Onda smo praktički na kraju zadatka.

Dječak se snuždi.

PERO NALIV: Joj, ove djece. Ne možeš s njima, ne možeš bez njih. Slušaj me ovako, dječčače. Rado bih ti pomogao, ali ne mogu. Ne uzimam takvu vrstu posla. Uostalom, ne uzimam uopće više poslove. Ja sam siguran da ćeš ti to sve sam lijepo napraviti što si naumio. Hajde sad lijepo doma da se roditelji ne brinu.

Dječak stoji kao ukopan.

PERO NALIV: Hajde, no.

Dječak odmahne glavom.

PERO NALIV: Ma, vidi ga. Tamo su vrata. Razgovor je završen.

DJEČAK: Ja nisam završio. Morate mi pomoći. Čuo sam da ste najbolji. A meni treba najbolji jer je jako jako važno.

PERO NALIV: Oprosti mi što ću ovo reći, ali, sinko, tu se radi o običnom ljubavnom pismu. Nisi ni prvi ni zadnji koji će ga napisati. Hajde, ispratit ću te.

DJEČAK: Običnom ljubavnom pismu? Što je onda to što Vi pišete? Što je to dovoljno važno da se zapiše tintom?

PERO NALIV: Što je važno, pitaš me? Pa, reći ću ti što je važno. Rijetke stvari, neobične, unikatne... Stvari važne za mnoge ljude, za čitave narode. Evo, recimo, trenutno zapisujem recept star dvjesto godina. Možeš li uopće zamisliti koliko je važno nešto tako sačuvati za generacije i generacije koje dolaze? Vjerojatno ne možeš. A da ne govorim o projektu koji slijedi... Toliko je važno, i povjerljivo, da ti ne smijem o tome ni zucnuti.

DJEČAK: Ja stvarno nisam znao...

PERO NALIV: E, da, nisi znao, i ja mislim. *(gura ga prema vratima)* Hajde, dosta je sad... Vrijeme je ručka.

DJEČAK: Nisam znao da jednom čovjeku recept nekakve možda torte ili kolača može biti važniji od... važniji od ljubavi.

Pero zastane, bez teksta je.

DJEČAK: Je li *Vi* znate što je ljubav?

PERO NALIV: Joj, njega. Pff, naravno da znam što je... ljubav. Pa, sto puta sam vidio... Mislim, normalno da znam. O čemu govorimo... Hajde, tamo su vrata.

DJEČAK: Recite, jeste li ikad bili zaljubljeni?

PERO NALIV: Dragi moj dječaće, slušaj, vrijeme je ručka, ja nemam više...

DJEČAK: Jeste ili niste?

PERO NALIV: Samo malo, nemam ja što tebi odgovarati na pitanja. Pa, čekaj, mi se i ne poznajemo. Zašto bih ja, molim lijepo...

DJEČAK: Znači, niste.

PERO NALIV: Nisam to rekao.

DJEČAK: I ne trebate. Vidi se.

PERO NALIV: Vidi se? Kako se, molim te, to vidi, po čemu zaključuješ?

DJEČAK: Da ste ikad bili zaljubljeni znali bi da je ljubav najvažnija stvar na svijetu. Ne trebate me više gurati prema vratima, idem. Hvala na Vašem vremenu. Očito je jako dragocjeno. Ipak imate recept za prepisati. Doviđenja.

Pero zausti nešto reći ali ništa ne izađe iz usta. Ukipljen gleda kako dječak odlazi.

3. PRIZOR

*Kad je došao sebi, Pero započne pripremu ručka. Zamišljen je. Gleda svoje radove, gleda poklone zahvale na komodi, gleda bilješke o Predsjednikovu pismu. U glavi mu odzvanjaju dječakove riječi: "Je li *Vi* znate što je ljubav? Što je onda to što *Vi* pišete? Što je to dovoljno važno da se zapiše tintom? Recite, jeste li ikad bili zaljubljeni? Nisam znao da jednom čovjeku recept nekakve možda torte ili kolača može biti važniji od... važniji od ljubavi. Da ste ikad bili zaljubljeni znali bi da je ljubav najvažnija stvar na svijetu."*

U Peri je borba. Odjednom istrči na ulicu tražeći dječaka, ali njega više nije bilo.

PERO NALIV (*za sebe*): Jesam, bio sam zaljubljen. I da, znam što je to ljubav... Pogotovo ona nesretna...

4. PRIZOR

Pero je neko vrijeme čekao dječaka. Dosađivao se u stanu. Nije imao snage ništa raditi. Često je gledao kroz prozor i izlazio na ulicu. Kad je kucnuo čas da krene kod Predsjednika Pero spremi stvari u starinski kofer i uzme slušalicu.

PERO NALIV: Dobar dan. Naručio bih prijevoz do željezničkog kolodvora... Ulica Mate Lovraka 17... Za koliko? ... U redu, čekam Vas ispred. Doviđenja.

Kad je, spreman za put, otvorio ulazna vrata nedaleko od njih ugleda dječaka i nemalo se iznenadi. Dječak se brže bolje slegnuo zavezati neodvezanu vezicu. Trenutak su obojica šutjeli.

PERO NALIV: Ti? Htio si...? (*pokazuje na svoj stan*)

DJEČAK: Bok. Ma, ne. Prolazio sam do... tamo. Vezica mi se odvezala...

PERO NALIV: Aha, aha.

Stanka.

DJEČAK: Vi? Putujete nekuda?

PERO NALIV: Ma, ne. Ovaj... Samo sam htio nešto vidjeti.

DJEČAK: S koferom?

PERO NALIV: Kofer?

DJEČAK: Da, kofer u Vašoj ruci.

PERO NALIV: Ah, taj kofer! Joj, duga priča. Ma, zapravo i nije. Ovaj, kupio sam novi kofer. Davno još. I nisam ga nikad koristio. Kažu da ne propušta vodu, pa sam išao vidjeti je li to istina. Čini se da će kišiti, zar ne?

DJEČAK: Ne izgleda baš. Nebo je vedro.

PERO NALIV: Vedro? Zaista? Joj, pa sinoć su rekli da će biti promjenjivo.

DJEČAK: Sinoć? Vi ste *sinoć* gledali prognozu za danas?

PERO NALIV: Da, naravno. Nego kad bih trebao?

DJEČAK: Možda... sad? (*pokaže mobitel*)

PERO NALIV (*zbunjeno*): Sad?

DJEČAK: Niste čuli za aplikaciju vremenska prognoza? Radarske slike...?

Pero je i dalje zbunjen.

DJEČAK: Čekajte, sad ćete mi reći da nemate internet na mobitelu?

PERO NALIV: Naravno da nemam internet na mobitelu kad nemam mobitel.

DJEČAK: Isuse Bože. Vi ste prva osoba starija od deset za koju sam čuo da nema mobitel.

PERO NALIV: Ne treba mi. Imam telefon.

DJEČAK: Da, da, vidio sam ga. Da imate mobitel, i internet, sad bi mogli ovako ući tu i tu, kliknuti tu i vidjeli bi da je nebo potpuno vedro i da danas neće kišiti.

PERO NALIV: Zanimljivo. No, ipak, kad čovjek izađe iz kuće i pogleda nebo sam može vidjeti je li oblačno.

DJEČAK (*odmahne*): Kako god.

PERO NALIV: Ništa... Čini se da danas neću testirati kofer...

DJEČAK: Da.

PERO NALIV: Nemam drugog posla vani pa...

DJEČAK: Da.

PERO NALIV: Idem ja polako unutra. Žedan sam, popit ću sok. Hej, jesi li ti možda za sok? Mislim, dosta je vruće, ti si pješačio...

DJEČAK: Pa, da, vruće je. Mogu se napiti, nije problem.

PERO NALIV: Je, je, dosta je onako sparno. Pa, hajmo. Izvoli.

Ulaze u stan.

PERO NALIV: Samo da ja spremim ovaj kofer... Tako. Onda, sok? Bazga ili limun? Domaći su.

DJEČAK (*potajno se namršti*): Limun, valjda.

PERO NALIV: Stiže. Slobodno se raskomodi.

Dječak razgledava stan dok Pero priprema sok.

PERO NALIV: Stiže osvježenje... Izvoli.

DJEČAK: Hvala. Hm, ukusan je, vau.

PERO NALIV: Nego kako. Domaća limunda je najbolja.

DJEČAK: Imate zanimljiv stan.

PERO NALIV: Hvala. Moj pokojni djed ga je uređivao. On je zapravo napravio sam većinu ovog drvenog pokućstva.

DJEČAK: Sam? Pa, kako...?

PERO NALIV: Lijepo. Bio je vješt drvodjelja. Imao je tu pokraj kuće malenu radionicu gdje je izrađivao namještaj za sebe i druge.

DJEČAK: Ja sam mislio da se to može samo u tvornici.

PERO NALIV: Mnoge se stvari mogu ručno izraditi. I to puno bolje nego u tvornici. Evo i ja radim ručno za mnoge ljude koji zapravo imaju računala i printere. Ali, eto, oni ipak traže moj rad.

DJEČAK (*u pola glasa*): Da... Poznato mi je...

PERO NALIV (*oprezno*): Ovaj... Ona pjesma koju si spominjao... Jesi li je napisao?

DJEČAK: Ah, to? Imam dosta napisano, ali nije još gotova.

PERO NALIV: Mogu li baciti oko? Čisto onako...

DJEČAK: Ma, ne trebate se mučiti. Imate Vi pametnijeg posla.

PERO NALIV: Neće mi biti problem. Jedan mi je posao otkazan pa...

DJEČAK: Ako baš želite... Nadam se da se nećete smijati.

PERO NALIV: Bože sačuvaj. Nisam se nikad ničijem radu smijao pa neću ni tvome.

DJEČAK: Evo. Mislim, daleko je to od gotovog...

Pero uzima papir i čita u sebi. Povremeno koju riječ izgovori naglas.

PERO NALIV: Mhm, mhm... snene oči... prošle noći... mhm... Zemlja stala... točka mala... Hm, zanimljivo. Jako osjećajno. Ovdje ti nedostaje riječ? Druga kitica, treći red.

DJEČAK: Da, ne znam što se rimuje s "proza".

PERO NALIV: Prvo što mi padne na pamet bila bi "koza", ali to se baš ne bi uklopilo jel' da?

Obojica se nasmiju.

PERO NALIV: Da vidimo. Tu bi sad trebalo ubaciti nešto što bi povezaló prvi i treći stih, a da se uklapa brojem slogova. Hm, hm. A kraj? Čini se nedovršeno.

DJEČAK: Nisam znao što napisati za kraj. Danima razbijam glavu, ali uzalud. Sve što smislim, ne valja.

PERO NALIV: Aha, aha. To znači da još nije došlo vrijeme.

DJEČAK: Kako to mislite? Pa, već deset dana radim na ovome i ne mogu više dočekati da joj uručim pjesmu.

PERO NALIV: Polako, polako. Poezija ne ide na silu. Ponekad, zapravo često, treba mirovati i osluškiavati. Kad trčimo za riječima, one bježe. Kad im okrenemo leđa, one dođu same.

DJEČAK: Ja nemam pojma što ste Vi sad rekli.

PERO NALIV: Kažem da se opustiš. Uredi ovo što imaš i pričekaj, kraj će sam doći. Uostalom, ako ne ide s jednom riječi, nađi drugu.

Zvoni telefon.

PERO NALIV: Oprosti, samo da vidim tko je. Pero Naliv pri telefonu, kako Vam mogu pomoći? (*naglo se okrene leđima dječaku i stiša glas*) Vi ste. Da, da, trebao sam, ali nešto je iskrsnulo. Zapravo, morat ću odustati od posla koji smo dogovarali... Žao je i meni, da. Ali, evo, što je tu je. Čini se da ću ipak obaviti drugi posao za kraj... Pa, je, dosta je važan. Mhm. Da, da... Hvala Vam puno na razumijevanju, svako dobro. Doviđenja. Bog, bog. (*dječaku*) Oprosti, morao sam se javiti.

DJEČAK: Naravno. Ništa, onda, idem ja polako.

PERO NALIV: Ideš? Hm, čekaj, jel to vanka grmi?

DJEČAK: Ne čujem nikakvu grmljavinu.

PERO NALIV: Siguran si? Meni se čini da sam upravo čuo nešto. Sačekaj da provjerim. (*poviruje na izlazna vrata*) Je, nešto se sprema. Sa zapada se skupljaju sumnjivi oblaci. Evo opet grmi, čuješ li? (*brzo zatvori vrata*)

DJEČAK (*gleda u mobitel*): Ne čujem ništa. Prognoza kaže da je vani lijepo vrijeme. Idem ja.

PERO NALIV: Ma, čuj. Ovako, bit ću iskren. Mogu ti pomoći s pjesmom.

DJEČAK: Ne morate.

PERO NALIV: Ali... želim.

DJEČAK: Stvarno? Kako sad to?

PERO NALIV: Pa, recimo da sam shvatio koliko je važno. Tebi, mislim.

DJEČAK: Sigurno? Samo to? Nije zato jer su Vas otkantali za drugi posao?

PERO NALIV: U redu, i to je jedan razlog, priznajem. Onda?

DJEČAK: Onda mogu popiti još jednu čašu soka i bacimo se na posao.

PERO NALIV: Odlično. A, tvoji roditelji? Zar se neće zabrinuti?

DJEČAK: Šiknut ću im poruku.

PERO NALIV (*zbunjeno*): U redu...

5. PRIZOR

Za radnim stolom. Pero zapisuje. Njegovo odijelo sad ima jako malo crne boje.

PERO NALIV: U redu, prva kitica je završena. Jako dobro. Uveli smo, odnosno, uveo si čitatelja u temu. Pjesničke slike su na mjestu...

DJEČAK: Rima štima.

PERO NALIV: Da, i rima štima. Da vidimo drugu kiticu. (*čita*) »Blistala je sva u sjaju... u mom kraju«. Nije loše.

DJEČAK: Ovdje sam htio dati njen opis. To jest, kako je ja vidim.

PERO NALIV: Da, da, naravno. Drago mi je što si se služio svojim riječima, a ne onim frazama koje pjesnici obično upotrebljavaju. Znaš ono kad uspoređuju njene zube s biserima, kosu s klasjem itd.

DJEČAK: Glas sa cvrkutom ptica.

PERO NALIV: E, da. Mislim, svaka čast njima, ali ti imaš svoj stil, svoje ideje. Ovo mi se baš sviđa... Gdje je onaj stih... Aha, evo ga... »Sve što znam - više nije, ne poznam više svijet otprije.« Predivno! Svaka čast! Riješio si se i "proze", ok, neće nam trebati "koza"... Da vidimo, druga nam je onda gotova, mogu je prepisati?

DJEČAK: Da, da. Nego, gdje ste Vi naučili tako lijepo pisati? Nisam nikad ni vidio takva slova.

PERO NALIV: Krasopis? Nije to teško koliko se čini, sve je stvar vježbe. Kod nas se to njeguje u kući još od malih nogu. Znaš, pisano slovo na papiru kod nas ima veliku važnost.

DJEČAK: I Vi ste uvijek pisali takvim slovima? Nije Vam dosadilo koji puta?

PERO NALIV: Uf, puno puta. Kad bi me ekipa čekala za nogomet na ulici, a ja morao ispisivati tri stranice teksta, joooj. Bilo je to jako teško za jednog dječaka.

DJEČAK: Ali ste ipak pisali, pretpostavljam?

PERO NALIV: Naravno. U moje se vrijeme slušalo i poštivalo starije. Bez uvrede.

DJEČAK: Želite reći da mi danas ne slušamo roditelje?

PERO NALIV: Čast iznimkama. Nadam se da si i ti jedan od njih.

DJEČAK: Pa, sad... Dalo bi se o tome. Iskreno, da me ekipa čeka, a da ja moram ispisivati ukrasna slova... Hm, ne bi baš išlo.

PERO NALIV: E, da. Vi danas nemate ni malo strpljenja, vidim ja. To su vam vaši mobiteli napravili. Sve odmah i sad, nema čekanja. Sve na tipku, napiši, izbriši. A, zamisli samo kako je kad cijelu stranicu ispišeš tintom i na samom kraju nešto pogriješiš.

DJEČAK: Uf.

PERO NALIV: Kuku-lele. Uzmeš novi list i kreneš ispočetka.

DJEČAK: Ja bi uzeo korektor i to prekrio.

PERO NALIV: Što je korektor?

DJEČAK: Molim? Vi se šalite?

PERO NALIV: Jesam, da. Znam što je korektor, ali u ono vrijeme niti je postojao korektor, niti bi ga bilo dopušteno koristiti. To je neozbiljno i neprofesionalno.

DJEČAK: Svašta. Ja sam mislio da je Vaš posao sjesti i zamahnuti koji put rukom po papiru.

PERO NALIV: Ipak je malo više od toga. Nisi ti jedini koji tako misli. Evo, i druga je napisana. Što kažeš?

DJEČAK: Predobro!

Pero umorno uzdahne.

PERO NALIV: Uzmimo mali odmor.

DJEČAK: Ja nisam umoran.

PERO NALIV: Ali ja jesam.

DJEČAK: Bolesni ste?

PERO NALIV: Star. A, vjerojatno me i neka prehlada hvata. Jesi za čajni kolutić?

DJEČAK: Čajni kolutić?

PERO NALIV: Keks... Okrugli... Jede se uz čaj...

DJEČAK: Aha, mogu probati.

PERO NALIV: Onda, ta tvoja simpatija... Nisi mi rekao njezino ime?

DJEČAK: Maja. Mislio sam da tako i naslovim pjesmu... »Maji«.

PERO NALIV: U redu, može i tako.

DJEČAK: Vi ste imali ideju?

PERO NALIV: Ne, ne. Tvoja je sasvim dobra. *(zamišljeno)* Čudno je to kako tek na kraju cijele priče, ili pjesme, stavljamo naslov. Ta jedna ili nekoliko riječi u koje stane sve. Nakon izvjesnog broja godina više i nije potrebno pričati cijelu priču, kad kažeš naslov sve je rečeno. Na primjer, “nesretna ljubav”. Zar je potrebno išta više dodati...

DJEČAK: Hm, ok. Imam blagi osjećaj da je ovo bilo nešto osobno. Ili?

PERO NALIV *(kao da se probudio)*: Molim? Ah, ne... Mislim, nije važno, zaista... Proliveno mlijeko... Potpuno nebitno. Daj, pričaj ti o toj Maji. Kako se to dogodilo, kada?

DJEČAK *(razniježeno)*: Joj... Ja Vam Maju znam još od vrtića.

PERO NALIV: Ma daj?

DJEČAK: Da, da. Tri godine vrtića i sedam godina osnovne. I cijelo to vrijeme smo super frendovi. Ono baš super.

PERO NALIV: I puf, odjednom se zaljubiš u nju?

DJEČAK: Da, baš tako. Nisam imao pojma da bi se nešto tako moglo dogoditi.

PERO NALIV: Pa, kako se dogodilo?

DJEČAK: Stvar je bila u tome da sam jednog dana čuo da je dečko iz razreda zaljubljen u nju. I ne samo to nego da je namjerava pitati da mu bude cura. Joooj, to me puklo ko grom.

PERO NALIV: Tako znači. Probudila se ljubomora.

DJEČAK: Probudilo se sve. Okrenulo se sve. Nisam mogao podnijeti pomisao da moja Maja bude nekome cura. Nekome drugome. Tad sam shvatio da želim da bude moja cura.

PERO NALIV: I ti si, kao pametan dečko, krenuo u akciju.

DJEČAK: Nego šta. Pa nema šanse da je tek tako pustim. Koliko znam Marko je još nije ništa pitao, a sve i da je, uskoro će joj stići i moja ponuda. Pa što bude.

PERO NALIV: Spreman si na scenarij u kojem Maja odabire tog Marka?

DJEČAK: Ne znam. Nekako ne vjerujem da se to može dogoditi. Ne vjerujem da ona ne osjeća prema meni isto što ja prema njoj.

PERO NALIV: Moram ti priznat, dečko, mnogi bi se stariji mogli posramiti te tvoje hrabrosti i odlučnosti. Za jednog barem mogu jamčiti.

Dječak ga pogleda s upitnikom.

PERO NALIV: Ma, neka kukavica. Hajmo mi nastaviti s radom, ha? Treba li trećoj strofi kakav zahvat?

DJEČAK: Samo čas. Mislim da ne.

PERO NALIV: Čitaj mi, ja pišem.

DJEČAK: Kao da je Zemlja stala, zarez. Zemlja velikim slovom jer mislim na planetu.

PERO NALIV: U redu.

DJEČAK: Kao da sam točka mala...

PERO NALIV: Kao da sam točka mala. U redu, dalje?

DJEČAK: Sve što znam, crtica, više nije...

PERO NALIV: Aha, moj najdraži dio. Sve što znam - više nije, ne poznam više svijet od prije. Samo malo. U redu. I što nam kaže zadnja strofa?

DJEČAK: Da joj fali zadnji stih.

PERO NALIV: Da vidim prva tri. Samo jednu misao nosim... E, ovdje bih ja sugerirao da "misao" pretvoriš u "mis'o", dakle da skратиš riječ apostrofom pa da ti se brojem slogova slaže sa sljedećim stihom. Razumiješ? Dakle, samo jednu mis'o nosim, samo jedno - nju da prosim. Zvuči dobro?

DJEČAK: Genijalno! I onda... Da mi ruku svoju pruži... i dalje nemam pojma. Šta se rimuje sa pruži?

PERO NALIV: Pruži - druži. Pruži - kruži. Pruži... ne znam. Da mi ruku svoju pruži... da oranicu sreće sa mnom pluži!

DJEČAK (*prasje u smijeh*): Molim?

PERO NALIV: E, da. U vrijeme pluga to ne bi bilo smiješno. U redu, pretjerujem. Sam ćeš morati dokučiti zadnji stih. Rekao sam ti, ne ide na silu. Opusti se i doći će. Što kažeš na partiju šaha?

DJEČAK: Volim šah. U školskom sam klubu.

PERO NALIV: Vidi se da si šahist. Pametno igraš.

DJEČAK: Kako to mislite?

PERO NALIV: Lijepo. U životu je baš kao i u šahu važno povući pravi potez u određenom trenutku. Vidim da ti to jako dobro radiš. Sjedaj, ploča je postavljena.

DJEČAK: Vau! Kakve figurice!

PERO NALIV: Da, da. Opet - moj djed. Drvo, naravno. Puštam ti prvi potez. Hm, tako ćeš? U redu, a ja ću ovako...

Pero i dječak se unesu u igru. Ponekad netko nešto promrmlja.

PERO NALIV: Dobro ti taktika služi, moram priznati.

DJEČAK: Služi. (*digne pogled*) Pruži - služi. Da mi ruku svoju pruži... Hm, da mi ruku svoju pruži... da se srcem mojim služi? Eto ga! Zadnji stih!

PERO NALIV: Opa! Zakucavanje. Zapišimo dok ne pobjegne. Šah može čekati. *(odlazi za radni stol)* Dakle, pišem: da se srcem mojim služi, točka. Evo ga. Još naslov... Maji... I sad najvažnija stvar.

DJEČAK: Ne mogu vjerovati kako mi je došlo... Koja?

PERO NALIV: Potpis. Izvoli. *(pruži mu nalivpero)*

DJEČAK: Stvarno? Smijem to uzeti?

PERO NALIV: Ne grize. Slobodno malo probaj na ovaj papir ako nisi nikad pisao perom.

DJEČAK: Nisam nikada. Vau. Teško je.

PERO NALIV: Da, metalno je. Zašaraj malo, slobodno. *(zakašlje se)* Ja moram malo prileći. *(odlazi na otoman)* Ako tinta ne izlazi, malo ga protresi.

DJEČAK: Evo ide. Opa, fora je. Spreman sam za potpis. Da napišem samo ime ili ime i prezime?

PERO NALIV: Znat će ona tko je i po imenu, ali nekako mi je ozbiljnije ako se doda i prezime.

DJEČAK: Ok. Jesam. Vau, izgleda moćno sve skupa.

PERO NALIV: Donesi da vidim. Je, izgleda odlično. Ovakvo pismo sigurno još nije dobila.

DJEČAK: Jeste Vi dobro? Blijedi ste?

PERO NALIV: Nije to ništa. Samo sam umoran. Kažem ti, star čovjek.

DJEČAK: Da sam znao da će Vas pisanje toliko iscrpiti...

PERO NALIV: Ništa se ti ne brini. Tvoje je da se pobrineš dostaviti to lijepo pismo. Uzmi sa stola onu cvjetnu omotnicu.

DJEČAK: Ok. Joj, koliko je sati! Pa, ja moram u školu!

PERO NALIV: Nećeš valjda okasnuti?

DJEČAK: Taman stignem tramvajem. Trčim. Ne znam kako da Vam zahvalim...

PERO NALIV: Hitaj.

DJEČAK: Mogu Vam doći javiti rezultat?

PERO NALIV: Naravno. Samo sad požuri. Ne želim da zbog mene zakasniš na nastavu.

DJEČAK: Ok, idem. Vidimo se! Držite se!

PERO NALIV: I ti. *(dječak istrči iz stana)* I ti, hrabri dječace.

6. PRIZOR

Trenutak sjete. Pero Naliv prošeće stanom, razgleda poklone zahvale, prođe kroz bilješke na radnom stolu, pozdravi se s nalivperom.

7. PRIZOR

Začuje se zvono na vratima, nekoliko puta zaredom, a onda dječak utrči u Perin stan.

DJEČAK *(uzbuđeno, viče)*: Pristala je! Pristala je!

Ugleda Peru na otomanu kako leži u potpuno bijelom odijelu, s još više sijedih nego prije koji dan, blijed i umoran.

DJEČAK: Isuse Bože! Jeste li dobro?!

PERO NALIV *(sa smiješkom)*: Znači, pristala je?

DJEČAK: Šta?! Je. Nego, što je s Vama?! Izgledate kao... kao...

PERO NALIV: Starac? Umorni starac? To i jesam, momče.

DJEČAK: Ali... Niste Vi toliko stari. Mislim, ne za krevet. Toliko vas posla još čeka. Neki su moji frendovi već rekli da bi Vas rado angažirali za svašta nešto.

PERO NALIV: A, ne. Nema više angažmana. Ova je olupina u mirovini.

DJEČAK: Mirovini? Mislite - nećete više raditi? Ma, ne, ne vjerujem. A, što je sa svim onim važnim poslovima koje ste obavljali, prastari recepti i to? A što je s onim supervažnim projektom koji ste najavili?

PERO NALIV: Ništa od toga. Recept je prepisan, a supervažan projekt je izgleda bila tvoja pjesma.

DJEČAK: Molim?!

PERO NALIV: Zar nije bila supervažna?

DJEČAK: Pa, je. Za mene. Ali za Vas...

PERO NALIV: I meni je bila važna. Ispočetka možda ne toliko, ali s vremenom sam shvatio neke stvari. Ti si me štošta naučio, znaš.

DJEČAK: Ja? Naučio vas?

PERO NALIV: Da, da. Nego, pričaj, što je bilo s Majom?

DJEČAK: Vi ste jedan čudan čovjek. A s Majom... Točno ono što sam priželjkivao. Slušajte ovo...

Dječak stane živo pripovijedati o događajima s Majom i pismom. Umjesto njegovih riječi čujemo lijepu glazbu i gledamo Perino zadivljeno lice koje pokazuje koliko uživa u onome što čuje.

DJEČAK: Znači, vrh. Možete li to zamisliti?

PERO NALIV: Svakako. Imam osjećaj kao da sam i sam bio prisutan.

DJEČAK (*mijenja raspoloženje*): Ali, ne mogu vjerovati da stvarno idete u mirovinu. Pa, i Maja je rekla da je ono pismo nešto najljepše što je vidjela!

PERO NALIV: To je rekla zbog tvojih osjećaja koje je vidjela u pismu. Nije ni meni lako, vjeruj mi. Tolike godine rada... A sad... Što je, tu je.

DJEČAK: Pa, ne možete čak ni malo raditi? Ono, na pola radnog vremena i slično?

PERO NALIV: Čuj... Prvo, da bih mogao išta raditi trebao bih novo odijelo. Ovo mi je sasvim izbljedilo i istrošilo se. Ja ti bez odijela ne znam raditi, znaš. No, zaista nemam snage otići do krojača i obaviti taj cijeli posao. I mjerenje, i naručivanje tkanine, i opetovano probavanje...

DJEČAK: Stvarno ste čudan lik. Kakav krojač, kakvo mjerenje? (*digne mobitel u zrak*) Hello! Jeste li ikad čuli za online šoping?!

PERO NALIV: Kakav šoping?

DJEČAK: Čovječe... Ovako, sad me dobro pratite. Pratite me?

PERO NALIV: Pokušavam...

DJEČAK: Ovo je mobitel s internetom. To smo već savladali, je li tako?

PERO NALIV: Tako je.

DJEČAK: I kad ja uđem na taj internet tamo vidim more stranica raznoraznih trgovina. Vidim i sve što te trgovine prodaju, sve do u detalje, a onda imam mogućnost i kupiti nešto od toga. Ma, sve ako želim. Potrebno je samo nekoliko klikova.

PERO NALIV: Bože dragi. “Klikovi”...

DJEČAK: E, Bože dragi. I sad ćete mi lijepo reći kakvo odijelo želite i ja ću ga pronaći. Za par dana ono će doći na Vaš kućni prag.

PERO NALIV: Svašta! Kako bi odijelo moglo doći...?

DJEČAK: Sigurno ne samo. Donese ga poštar ili kurir dostavne službe.

PERO NALIV: A, kako ćemo platiti?

DJEČAK: Pretpostavljam da nemate bankovnu karticu za kupnju?

PERO NALIV: Ma kakvi. Ja vjerujem samo papiru i kovanicama koje gledam očima.

DJEČAK: Naravno... E, onda ćete pripremiti keš i platiti dostavljaču.

PERO NALIV: I to stvarno tako funkcionira?

DJEČAK: Nego što. Dok Vi ovdje u svom stančiću prepisete dva retka, u svijetu se proda na milijune artikala online. Vjerujte mi, dobit ćete svoje odijelo bez po muke, a onda Vas ništa ne sprječava da radite posao koji volite. Ako ne u onoj količini kao prije, onda barem u polovici, ili šta ja znam.

PERO NALIV: To bi... To bi zaista bilo lijepo... Mislim, ne mogu shvatiti da bi još mogao raditi... Držao sam da je kraj.

DJEČAK: Nije kraj. Niste Vi još za staro željezo. Osim toga, umjeren rad će Vam pomoći da se bolje osjećate, da održite formu.

PERO NALIV: Vidi ti ovog pametnjakovića.

DJEČAK: Krećemo. Recite kakvo odijelo tražimo?

Pero opisuje odijelo, a dječak pretražuje internet. Pero je oduševljen kad vidi bogatstvo ponude webshopa. U jednom trenutku klikne:

PERO NALIV: Imaju i crveno odijelo?!

DJEČAK: Imaju u svim bojama.

PERO NALIV: Mislim da mi se sviđa ovaj, kako si ono rekao - online šoping.

8. PRIZOR

Pero u crvenom odijelu za radnim stolom. Nešto piše. Zvoni telefon.

PERO NALIV: Pero Naliv pri telefonu, kako Vam mogu pomoći?... Recite?... Personalizirana dječja priča? Nema problema. Možda ćete samo morati nešto duže čekati... Nije problem? U redu... Kad Vam je zgodno, navratite na dogovor. Morat ćete i odabrati željenu boju.. Da, da, od sada imamo i boje u ponudi. Zaista... Recite još Vaše ime... U redu, zapisano. Hvala puno na pozivu i vidimo se uskoro... Također, doviđenja.

Pero zadovoljan poklopi slušalicu i spremi bilješku. Zatim pusti glazbu i ponovi pripremu za rad. Na velikom platnu/papiru umjetničkim pokretima ispisuje dječakovu pjesmu Maji i to u različitim bojama (što znači da je mijenjao odijela). Po završetku zadovoljno gleda u svoj rad. Na papiru/platnu piše:

Maji

*Kad mi jutro otvori snene oči
u pamet mi dozva san iz prošle noći.
Nikad ljepši - moram to reći,
sanjao sam o svojoj sreći.*

*Blistala je sva u sjaju
najljepša djevojka u mom kraju.
Srcem zlatna, dušom mila,
osmijeha mi nije skrila.*

*Kao da je Zemlja stala,
kao da sam točka mala.
Sve što znam - više nije,*

ne poznam više svijet od prije.

*Samo jednu mis' o nosim,
samo jedno - nju da prosim.
Da mi ruku svoju pruži,
da se srcem mojim služi.*

Zvoni telefon.

PERO NALIV: Pero Naliv pri telefonu, kako Vam mogu pomoći?... Ah, ti si, mali. Hajde, dolazi. Ploča je netaknuta, još nismo završili partiju. A, imam ti još nešto novo za pokazati. Moglo bi ti se svidjeti.. Da, da. Hajde, čekam te. Zapravo, moram izaći po kruh, nađemo se ispred pekare... Hajde, može. Vidimo se.

Pero zadovoljno pogleda na ispisanu pjesmu. Izlazi.

KRAJ